

Nước Mỹ Lạnh Lùng

NGUYỄN VĂN MINH

Bước chân đến Mỹ là chấm dứt những ngày tháng tà tà và xẩn tay áo, ống quần nhập vào cuộc chạy đua tập thể. Trước khi qua Mỹ, bạn tôi ráng mua một cái đồng hồ Seiko loại tốt, trước làm cửa, sau coi giờ để sinh hoạt hàng ngày. Nhưng gần năm rồi, chiếc đồng hồ đeo tay vẫn còn tủi thân vì bị vứt nằm xó. Phải chăng nước Mỹ quá nhàn nhã, khỏi chạy theo chiếc kim đồng hồ.

Bạn tôi cần gì chiếc đồng hồ đeo tay khi trong chiếc xe hơi, ở mỗi góc đường đều có các đồng hồ điện tử chỉ giờ giấc. Trong nhà thì ở phòng ăn, phòng khách, phòng ngủ, cả ở garage, cầu tiêu đều có đồng hồ, mà các chiếc đồng hồ ấy đều phải chỉnh giống như nhau. Thức giấc cũng để đồng hồ báo thức. Vừa làm vệ sinh, vừa nháo nhác nhìn kim đồng hồ. Tắm gội, tắm vàng, chẳng còn thời gian mà nghịch với nước. Lại phải chải tóc, mặc quần áo, đánh răng, đi vợ, đi giày. Vào bếp mở tủ lạnh, kiểm đồ nguội hoặc nhen bếp nấu vội một tô mì gói. Chùi mép xong, lại phải ra đề xe cho nóng máy... rồi dọt. Còn lo đường kẹt xe đi trễ, vừa lái, vừa liếc kim đồng hồ.... Trong giấc ngủ đêm qua, thấy cái kim dài của chiếc đồng hồ bò dần dần tới.

Giá mà ngủ nướng thêm được nửa giờ nữa thì sướng quá. Những ngày tháng ấy đã hết.

Cày một job mà chưa đủ tiền nhà, tiền điện, tiền gas, tiền điện thoại, tiền bảo hiểm, tiền xe... thì cày thêm hai job. Cày đến thứ Sáu thì thở ra đằng tai hết cả muốn enjoy, relax... chỉ muốn ngủ, thêm ngủ, ngủ cho đã, ngủ cho hết hai ngày cuối tuần rồi lại gặp cơn ác mộng thứ Hai. Black Monday mà! Cày kiểu này mà ai đem cho Madonna với giấc ngủ thì ai cũng muốn giấc ngủ cho khỏe thân rồi lại tiếp tục đi cày. Chọn nhất thốn thổ thì có nước mau tịch. Chuyện này làm cho người nhớ ở trong trại cải tạo tập trung người ta hỏi nhau: “Cho mi củ khoai mì và TTH mi chọn ai?” Tất cả đều đồng thanh “khoai mì”.

Ở đất Mỹ này, tôi lại đâm ra lẩn thẩn, đoán già, đoán non rằng người ta chỉ làm tình với nhau mỗi tuần 2 tối thứ 6 và thứ 7. Còn những tối kia thì chờ “anh chưa lay off thì chưa động phòng” hay “anh chưa quit job thì chưa động phòng”. Các ca sĩ trắng sáng vườn chè hát đến đoạn này thì tha hồ mà láy đi láy lại nhé!

Con cháu hậu sinh khổ như vậy, thì Ông Tư, Bà Nguyệt, Cao Tăng, Cố Tổ cũng đừng buồn khi ngày cưới ngày hỏi, ngày giỗ, ngày kỵ... nào cũng nhét vào hai ngày thứ Bảy, Chủ Nhật tuốt luốt. Thậm chí người ta còn nhét vào ngày thứ Bảy thôi vì nhét vào ngày Chủ Nhật rất có thể tối về trễ mai thứ Hai đi làm, coi như ế khách. Đám cưới mà tổ chức vào chiều Chủ Nhật rất có hy vọng cô dâu chú rể hụi tiền đi hưởng tuần trăng mật.

Xin cụ ông, cụ bà sắp về châu trời, có chọn ngày lành tháng tốt để quí tiên, thường con cháu thì xin chọn từ thứ Sáu, sau giờ tan sở trở đi là rất tốt. Để còn hai ngày weekend con cháu lo cho tươm tất.

Nước Mỹ không có hên hò, tình tứ gì trong những ngày weekdays, nghĩa là từ thứ Hai đến thứ Sáu. Thôi đành: “Anh hẹn em cuối tuần, chờ nhau nơi cuối phố (TTT)”.

Cái gì cũng đợi cuối tuần hãy tính. Đi chợ mua đồ ăn, đi garage sale, đi chợ trời, đi thăm bạn bè, đi thăm phong cảnh, đi nhảy đầm, đi ăn nhậu, đi ăn giỗ, đám cưới, đi đánh bạc...

Ở Mỹ này những chiều hoặc tối trong những ngày weekdays mà được một cú điện thoại từ xa của bạn bè, bà con hỏi thăm sức khỏe thì quả là chuyện hiếm có, lạ lùng. Nó chỉ có thể xảy ra trong hai ngày đêm cuối tuần, vừa rảnh cho người nghe, vừa tiết kiệm được mấy cắc bạc. Gọi vợ vẫn không đúng lúc chỉ được nghe máy nói (answering machine) chứ không nghe được tiếng người.

Riêng về mặt giặc bills của Mỹ nó không bao giờ xung phong lẻ tẻ mà nó đánh biến người. Bill điện, bill gas, bill nước, bill nhà, bill bảo hiểm, bill xe, nhà trả hàng tháng hoặc đồ mua trả góp. Dân Mỹ kể cả anh tàm trú ty nạn như tôi, đều là những tên tù chung thân. Chưa bao giờ tiếng chung thân lại đúng và đầy ý nghĩa như vậy. Chết rồi mà nợ chưa trả hết, thì con cháu phải nai lưng mà trả. Không trả thì nhà không phải là nhà của ta, và cố nhiên vợ chẳng phải là vợ của ta. Còn con thì sau 18 năm nuôi dưỡng, chẳng còn con ta mà là con của Đảng Dân Chủ Cộng Hòa.... Nói hào hùng kiểu Phạm Duy, đường ta ta cứ đi, nhà ta ta cứ xây, ruộng ta ta cứ cày... là nói chuyện lâu rồi, chuyện tiền chiến ấy mà.

Người mới sang đây thấy bạn bè nhà cửa cao rộng, xe hơi đời mới, bàn ghế, đồ trang trí lộng lẫy... thấy mà ham. Đó chính là nhà tù, mà tù nhân chưa bao giờ có lấy một phút

(xem tiếp trang 140)

mà bệnh chai gan của người bộc-phát không? Tôi còn nhớ hồi còn phục-vụ tại Bộ Cải-Tiến Nông-Thôn trong thập-niên 60, Mỹ đã viện-trợ ào-ạc phân bón hóa-học để phân-phối cho nông-dân dùng. Khi Mỹ lần lần cắt-giảm viện-trợ phân bón, trong một chuyến đi công-tác với Sở Bảo-vệ Mùa-màng tại đồng-bằng sông Cửu-long, để giải-quyết về vấn-đề phân bón và thủy-nông, tôi được nghe nông dân than-phiền là đất-dai của họ bị chai. Trước đây đất mềm dễ cày thì nay trở nên chai sạn. Tôi nghĩ rằng phản-ứng hoá-học của phân hoá-học với đất màu-mỡ của miền Nam Việt-Nam đã làm cho đất biến-thể thành một chất hoá-học khác, cũng như những người bị bệnh chai gan (cirrhosis) vậy. Những người có gan khỏe và tốt cung-cấp nhiều mật, có thể ăn uống bình-thường. Tùy theo lực phủ ngũ tạng của mỗi người mà sắp đặt phương-cách ăn uống. Tôi không phải hạng người “to gan lớn mật”, nên hiện giờ đang áp-dụng chiến-thuật “ăn ít, nhiều bữa”, để gan có đủ thì giờ sản-xuất mật cần dùng cho mỗi lần ăn. Sau 3 tháng giải-phẫu, tôi đã thấy, mỗi lần ăn quá 2 chén và ăn những đồ ăn có chút chất béo là sau đó 5-10 phút bị đi re ngay. Lại nữa, trước khi giải-phẫu túi mật, bắp là món ăn thường nhật của tôi, nhưng từ ngày túi mật không còn nữa, thì tôi không thể ăn bắp được, vì hễ ăn vào là vài phút sau bụng bị đau dữ. Nghĩ lại lời bác-sĩ nói với tôi trước khi xuất viện rất chí-lý: “không kiêng-cữ gì cả, món gì không hạp thì đừng ăn”. Thế xác của chúng mình cũng như chiếc xe cũ, bộ-phận hoà khí đã yếu rồi mà mình cứ nhấn ga cho xe dọt nhanh, xe sẽ bị ngộp xăng và chết máy. Ăn là cái khoái đầu tiên trong tứ khoái, nhưng ăn sao cho cơ-thể hấp-thụ được hết những chất bổ-dưỡng, chứ ăn cho ngon miệng mà sau đó ồm

bụng la-làng thì không tốt. Chúng ta đang ở tuổi xế chiều, cũng nên điều-độ trong việc ăn uống. Tôi nghĩ là mình nên tùy trường-hợp mà điều-hòa sự ăn uống để duy-trì sức-khỏe tốt cho mình vẫn là hơn. Ăn biết ngon miệng và thêm ăn là triệu-chứng tốt của người khỏe mạnh, nhưng thể-xác đã không còn như xưa nữa. Thêm ăn mà không kèm-chế nổi lỗ miệng, nên có người thấy ăn ngon miệng, cứ ăn cho sượng cái dạ. Không thấy có phản-ứng gì họ lại uống rượu li-bì nữa. Những bệnh nan-y về gan có thể bộc-phát vì họ

đã bắt gan làm việc quá sức. Túi mật có thể cắt bỏ được nhưng gan thì không, vì gan là một trong những bộ-phận cần-thiết cho con người, nó dùng để lọc máu trước khi chuyển máu đi khắp nơi để nuôi cơ-thể, bảo-tồn sự sống của con người. Phòng bệnh hơn chữa bệnh là hay hơn cả.

Kèm-chế được sự thêm ăn là giữ được thể quân-bình giữa ăn uống và tiêu-hóa để sức-khỏe của mình không bị xuống dốc nhiều với tuổi đời càng ngày càng cao. Xe mà cứ phon-phon xuống dốc nhanh có ngày sẽ lao xuống hố.

NƯỚC MỸ LẠNH LÙNG

(tiếp theo trang 126)

thành thói, vì nổi ám ảnh nợ nần. Ở Mỹ, đồng tiền nó quan trọng quá, không tiền thì không nhà, không xe hơi, không vợ là đã hẳn và không bạn bè là đương nhiên. Tiền quan trọng cho nên cái job nó là cái ghê gớm ám ảnh con người nhất. Ai cũng lo ngay ngáy cái ngày thất nghiệp, khi ông chủ gọi vào Thank You trước, Good Bye sau. Một anh kỹ sư và một chị được sĩ đã đính hôn với nhau sắp ngày cưới dùng một cái, anh kỹ sư bị “lay off”, chị được sĩ “good bye” ngay. Đồ gạo nấu cơm chung mà, chị có gạo mà anh chỉ có cái nồi, gọi là chung sao được. Cả anh chị thì cộng lương còn có thể mua được nhà, tậu được xe... một mình thì gánh quá nặng. Bỏ thì thương, vương thì nặng. Ở Mỹ không có cái mực thương vợ vắn đó vì bills nó chẳng thương ai bao giờ cả.

Ở xứ mình chẳng phải trả tiền nhà, thất nghiệp nằm nhà vài ba tháng chẳng phải lo cái ăn. Ở đây không tiền là ra đường ngay, cho nên đồng tiền nó quá quan trọng, quan trọng hơn tình người. Cái câu trọng nghĩa khinh tài ở đây quá lạc hậu. Đồng tiền quan trọng như vậy nên ai nấy đều thủ, điều đó kể cũng đáng thông cảm thôi!

Người ta nói đất Mỹ không có tình người. Nghe kể cũng lạ. Đi đâu cũng thấy bệnh viện súc vật (Animal Hospital), nghĩa trang súc vật (Animal Cemetery) và cả khách sạn súc vật (Animal Hotel) nữa cơ. Có tiệm mở dịch vụ tắm chó, xịt thuốc trừ rận cho chó. Ở mỗi gốc cây đầu đường, người ta thấy bao nhiêu tấm bảng đòi thưởng \$500, \$1000 cho ai tìm giúp được cho họ con chó dục, chó cái, lông xanh, lông vàng. Chó của tài tử nổi danh, triệu phú thì phải thưởng \$5000, \$1000. Chó được đi trượt tuyết ở Big Bear, tắm biển ở Hawaii, được đi du lịch Hồng Kông, Âu Châu. Còn người nghèo không có bảo hiểm thì bị các bệnh viện từ chối không nhận.